



หยุด ใจนิ่งสนิทไว้
เป็น จุดสำคัญหมาย
ตัว สมมติถูกมลาย
สำเร็จ พระพุทธเจ้า

กลางกาย
สู่เป้า
สลายหมด
เสด็จเข้านิพพานเกษม

ตะวันธรรม

๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๐

๒๒

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖ (๐๙.๓๐ น.)

ปรับกาย

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจให้แน่วมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกัน
ทุกๆ คนนะลูกนะ

ให้นั่งขัดสมาธิโดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย
ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก
พอสบายๆ

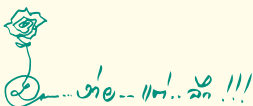
หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายๆ กับตอน
ที่เราใกล้จะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ปรับใจ

ทำใจของเราให้เบิกบาน ให้แจ่มชื่น ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด ปล่อย ให้อ่าง ทำใจให้ว่างๆ

แล้วสมมติว่า ภายในร่างกายของเรานั้นปราศจากอวัยวะ ไม่มีปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ เป็นต้น ให้เป็นที่โล่งๆ ว่างๆ เป็นปล่อง เป็นช่อง เป็นโพรง กลวงภายใน คล้ายๆ ท่อแก้ว ท่อเพชรใสๆ

วันนี้อาตมิกฤตย์ เราก็ดำเนินประชุมพร้อมกันเพื่อประพฤติปฏิบัติ ธรรม ปกติเรานั่งกันอยู่ที่บ้านแบบฟรีสไตล์ที่เราถนัด คือจะเริ่ม จากตรงไหนก่อนก็ได้ แต่ตอนท้ายมาลงที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ นี่เราก็ดำเนินเป็นปกติทุกๆ วันที่บ้าน แต่อาตมิกฤตย์หนึ่งเราก็ดำเนินจะมา ทบทวนหลักวิชาที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านได้อบรมสั่งสอน เอาไว้เกี่ยวกับเรื่อง **ทางเดินของใจ** ซึ่งเป็นทางไปเกิดมาเกิด ของสัตว์โลก รวมทั้งตัวของเราด้วยว่า มีทั้งหมด ๗ ฐาน



ทางเดินของใจ ๗ ขั้น

ฐานที่ ๑ อยู่ที่ปากช่องจมูก ท่านหญิงอยู่ข้างซ้าย ท่านชายอยู่ข้างขวา

ฐานที่ ๒ อยู่ที่หัวใจของเรา ท่านหญิงอยู่ข้างซ้าย ท่านชายอยู่ข้างขวา ตรงตำแหน่งที่น้ำตาไหล

ฐานที่ ๓ อยู่กึ่งกลางกึ่งศีรษะ ในระดับเดียวกับหัวใจของเรา

ฐานที่ ๔ อยู่ที่เพดานปาก ช่องปากที่อาหารสำลัก

ฐานที่ ๕ อยู่ที่ปากช่องคอเหนือลูกกระเดือก

ฐานที่ ๖ อยู่ในกลางท้องของเรา ระดับเดียวกับสะดือ

สมมติว่า เราหยิบเส้นด้ายขึ้นมา ๒ เส้น นำมาซึ่งให้ดึงเส้นหนึ่งซึ่งจากสะดือทะลุไปด้านหลัง อีกเส้นหนึ่งซึ่งจากด้านขวาทะลุไปด้านซ้าย ให้เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดเล็กเท่ากับปลายเข็ม ตรงจุดตัดเรียกว่า **ศูนย์กลางกายฐานที่ ๖** เป็นที่สถิตของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หายาบ ไสบริสุทธิโตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่

ธรรมดวงนี้สำคัญมาก จะทรงรักษากายมนุษย์หายาบเอาไว้ ไม่มีธรรมดวงนี้เรามาเกิดเป็นมนุษย์หายาบไม่ได้ แล้วสำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ถ้าธรรมดวงนี้ฟ่องใสไม่เศร้าหมอง ชีวิตของเราก็รุ่งเรือง ถ้าเศร้าหมองไม่ฟ่องใส ชีวิตก็ร่วงโรย ถ้าธรรมดวงนี้ดับ ชีวิตของเราก็ดับไปด้วย

ฐานที่ ๗ อยู่เหนือจากฐานที่ ๖ ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ โดยสมมติ
เอานิ้วชี้กับนิ้วกลางมาวางซ้อนกัน แล้วนำไปทาบตรงจุดตัดของ
เส้นด้ายทั้งสองสูงขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตรงนี้เรียกว่า **ศูนย์กลางกาย**
ฐานที่ ๗ นี่เป็นหลักวิชาที่เราจะต้องศึกษาเอาไว้

ความสำคัญของฐานที่ ๗

ทุกฐานสำคัญทั้งนั้น แต่ฐานที่ ๗ สำคัญมาก เพราะเป็นที่เกิด
ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น และเป็นทางไปสู่อายตนะนิพพาน ทางหลุด
ทางพ้นจากกิเลสอาสวะด้วย ฐานที่ ๗ สำคัญอย่างนี้

ที่เกิด คือ เวลาเรามาเกิด เราเป็นกายละเอียดเข้ามาทาง
ปากช่องจุมุกของบิดา หญิงเข้าข้างซ้าย ชายเข้าข้างขวา มาตาม
ฐานต่างๆ แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่ฐานที่ ๗ ของบิดา ดึงดูดให้บิดา
ไปหามารดาเพื่อประกอบธาตุธรรมส่วนหยาบ พอถูกส่วนเข้า
กายละเอียดก็จะเคลื่อนออกจากฐานที่ ๗ ของบิดา ออกไปทาง
ปากช่องจุมุกฐานที่ ๑ แล้วเข้าปากช่องจุมุกของมารดาไปหยุด
อยู่ที่ฐานที่ ๗ หลังจากนั้นธาตุหยาบของมารดาบิดาที่ประกอบ
กันหล่อหลอม แล้วก็หล่อเลี้ยงด้วยธาตุของมารดาเจริญเติบโตกัน
เรื่อยมา เวลาเราเกิดจะต้องอยู่ที่ฐานที่ ๗ ของตัวเราของบิดา
และของมารดาจะตรงกัน

ที่ดับ คือ **ตาย** ก็ต้องตายตรงนี้ที่ฐานที่ ๗ เพราะฉะนั้น
ตรงนี้สำคัญมาก หลักวิชามีอยู่ว่า

ถ้าจิตผ่องใส ไม่เศร้าหมอง สุกติเป็นที่ไป

ถ้าจิตเศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ทุกติเป็นที่ไป

ทุกชีวิตต้องไปสู่ปรโลก ซึ่งมีคติ ๒ ทางดังกล่าวนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราจับหลักวิชาตรงนี้ได้ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านอบรมสั่งสอนแสดงเอาไว้ อย่างนั้น

เราก็จะต้องทำจิตให้ใสเสมอ อย่าให้หมอง เพราะว่าช่วงสุดท้ายของชีวิต ทุกๆ ภาพ ทุกๆ กิจกรรม ทุกการกระทำ ทั้งอุปกรณ์ สิ่งแวดล้อม ทุกอย่างจะมาปรากฏฉายให้เห็นตรงนี้ แต่เราไม่มีความรู้สึกที่เราชะโงกมองเข้าไปในท้องนะ เราจะเห็นเป็นภาพ แต่ภาพฉายจากตรงนี้ แล้วเราก็ไปอยู่ตรงนี้ เหมือนอยู่ในเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ไม่ว่าเรื่องดีหรือเรื่องชั่วก็ตาม จะเห็นชัดเจนตรงนี้ด้วยตัวของเราเอง ผู้ที่แวดล้อมเราที่ยังแข็งแรงอยู่เขาไม่เห็นกับเรา เรามองเห็นคนเดียว จะหมองจะใสก็ตรงนี้

แล้วพอถูกส่วนก็หลุดออกจากฐานที่ ๗ ไปฐานที่ ๖ ไปยกเอาดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบตรงนั้นขึ้นมาดับดับตรงนี้แล้วก็ตกศูนย์ไปอีกทีหนึ่ง ออกไปตามฐานต่างๆ นี่เรียกว่า **ไปเกิด** จากฐานที่ ๗ ไปฐานที่ ๑ ไปแสวงหาที่เกิดกันใหม่

นอกจากนั้นฐานที่ ๗ ก็ยังเป็นฐาน **ที่ลับและที่ตื่น** หลักก็ตรงนี้ ตื่นก็ตรงนี้ ใจจะอยู่ในภวังคจิตตรงนี้ ถูกส่วนกายละเอียด

ก็ไปทำหน้าที่ฝัน แล้วมารายงานกายหยาบ จำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง
ตื่นก็ตื่นตรงนี้แหละ เกิด ดับ หลับ ตื่นตรงนี้

แล้วก็ยัง **เป็นทางไปสู่อายตนิพพาน** คือ ทางไปสู่ที่จะ
ไม่ต้องเกิด แต่ว่าเดินสวนทางกัน ไปเกิดจะเดินนอกออกไป ถ้า
จะไม่เกิดจะเดินในเข้าไป ก็จะหยุดใจตรงนี้ พอถูกส่วนเข้าก็จะ
ตกศูนย์ไปฐานที่ ๖ จะไปยกเอาดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์
หยาบขึ้นมา ที่ใสบริสุทธิ์โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ตรงนี้แหละ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านเรียกว่า
ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือ **ดวงปฐมมรรค** จะใสใสสว่าง
ทีเดียว โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่เป็นธรรมเบื้องต้น หนทาง
เบื้องต้นที่จะไปสู่อายตนิพพาน

แผนผังชีวิต

เมื่อธรรมดวงนี้ปรากฏแจ่มแจ้งขึ้นมาที่ฐานที่ ๗ ก็เป็น
นิมิตหมายว่า การเดินทางไปสู่อายตนิพพานกำลังจะเริ่มตัน
ขึ้น จากกลางดวงใสๆ นี่แหละ ใจจะหยุดนิ่งไปในกลางดวงนั้น
พอถูกส่วนเข้าก็จะขยายออกมาจากกลางดวงเป็นดวงศีลที่ใสใ
กว่าเดิม สว่างกว่าเดิม แล้วก็จะเข้าไปในทำนองเดียวกันอย่างนี้
ไปเรื่อยๆ เลย

จะเข้าถึงดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติ
ญาณทัสสนะ ชุดหนึ่งมี ๖ ดวง ๖ ดวงนี้ ตั้งแต่ปฐมมรรค หรือ
ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา

ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ เป็นดวงธรรมที่จะกลั่นให้ใจ
ของเราบริสุทธิ์ละเอียดประณีตขึ้นไปเรื่อยๆ และเป็นดวงธรรมที่
เชื่อมโยงระหว่างกายต่อกาย กายภายนอกกับกายภายใน และ
กายภายในกับกายในกายของภายในเข้าไปอีก

จะเชื่อมโยงเข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูป
พรหม กายอรุปรพพรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสตาบัน
กายธรรมพระสัททาคามี กายธรรมพระอนาคามี และกายธรรม
พระอรหันต์ จะเชื่อมโยง เห็นธรรมก่อน แล้วถึงจะเห็นกายในกาย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ใน **สติปัฏฐานสูตร** ไปตาม
เห็นกายในกายเข้าไปเรื่อยๆ ตามเห็นเวทนาในเวทนา ตามเห็น
จิตในจิต ตามเห็นธรรมในธรรม กาย เวทนา จิต ธรรมซ้อนกัน
อยู่ภายใน ทั้งหมด ๑๘ กาย แต่ละกายก็มีเวทนามีจิตมีธรรมที่
ละเอียดประณีต บริสุทธิ์ขึ้นไปเรื่อยๆ ท่านให้ตามเห็นเข้าไป คือ
มองเข้าไปเรื่อยๆ มีอะไรให้ดูก็ดูกันไป

ธรรมกาย

กายที่สำคัญที่สุดก็คือ กายธรรม เป็นกายของผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบานแล้ว กายนี้จะเปิดเผยความเป็นจริงของชีวิตให้เรา
ทราบ ให้เราแจ่มแจ้งขึ้นมาว่า ชีวิตคืออะไร เรามาจากไหน
มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต แล้วจะไปสู่เป้าหมายของ
ชีวิตนั้นได้อย่างไร จะรู้จะเห็นได้ด้วยกายธรรมนี้แหละ

แล้วก็เป็นกายธรรมที่พาเราข้ามพ้นวัฏสงสาร หลุดพ้นจากกิเลสจากอาสวะทั้งหลายได้ หลุดพ้นจากกฎแห่งกรรม กฎของไตรลักษณ์ ก็ด้วยกายธรรมนี้แหละ เพราะว่ากายธรรมนั้นมีธัมมจักขุ มีญาณทัสสนะ มีการเห็นที่แตกต่างจากการเห็นของกายที่อยู่ในภพทั้ง ๓ แตกต่างกว่าอรุปรหม แตกต่างจากรุปรหม แตกต่างจากกายทิพย์ แตกต่างจากกายมนุษย์ละเอียด แตกต่างจากกายมนุษย์หยาบ เพราะท่านเห็นได้รอบตัว ทุกทิศทุกทางในเวลาเดียวกัน ซ้าย ขวา หน้า หลัง ล่าง บน เห็นในเวลาเดียวกัน นี่เรียกว่า “ธัมมจักขุ” จักขุที่เกิดจากความบริสุทธิ์ล้วนๆ ไม่มีกิเลสมาปรุงแต่ง กายนี้แหละคือกายผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว เห็นไปถึงไหนก็รู้ไปถึงนั้น

กายนี้จะเป็นกายที่เปิดเผยทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตเราและสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีดมนอนธการมายาวนาน จะถูกเปิดเผยก็ต้องเข้าถึงกายนี้ เป็นกายที่พญามารบดบังไม่ได้ เป็นที่พึงที่ระลึกอันสูงสุดของเรา มีทุกข์พึงท่านได้ มีสุขก็ยิ่งเพิ่มเติมความสุข บำบัดทุกข์บำรุงสุขกันอย่างเดียว กายนั้นเป็นที่พึงและเป็นที่ควรจะระลึกนึกถึงให้ได้ตลอดเวลา ถ้าเราปรารถนาที่จะมีความสุขที่แท้จริง หรืออยากจะรู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ถึงกายนี้แล้วปิดประตูบายภูมิ สูดติเป็นที่ไป จะไปเลือกภพภูมิไหนเกิดก็ได้

พระธรรมกายนั้นมีอานุภาพไม่มีประมาณ อัมปมาโน พุทโธ อัมปมาโน ธัมโม อัมปมาโน สังโฆ หมายถึงพระธรรมกาย คือ พุทธรัตนะ หมายถึงธรรมรัตนะ และหมายถึงสังฆรัตนะ ที่อยู่ภายในตัวของเรา ที่มีคุณไม่มีประมาณ จะเปลี่ยนแปลงจากผู้ไม่รู้มาเป็นผู้รู้ ที่ไม่เคยรู้เรื่องราวอะไรเลย จะเข้าใจชีวิตได้แจ่มแจ้งทีเดียว

พญามารบดบังฐานที่ ๗

วันนี้ เราจะฝึกใจให้หยุดให้หนึ่งให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวนี้ให้ได้ ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ วิธีเข้าถึงมีวิธีเดียวคือหยุดกับนิ่ง ไม่ต้องไปทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ หยุดนิ่งอย่างเดียวเท่านั้นจึงจะเข้าถึงได้

พญามารเขาพยายามทำให้เราไม่หยุดไม่นิ่ง เขาจะทำให้ใจเรากระเจิง ระเบิดใจเราออกไปทุกทิศทุกทางทีเดียว ใช้ระบบแบ่งแยกแล้วปกครอง คือ ดึงใจให้ฟุ้งไปติดในรูป ในเสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ ในคน ในสัตว์ ในสิ่งของอะไรต่างๆ เหล่านั้น เป็นต้น ระเบิดออกไปทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ไปทุกทิศทุกทาง แบ่งแยกออกไปไม่ให้หยุดนิ่ง

เพราะถ้าหยุดนิ่งแล้วความลับที่เขาบดบังมานานจะถูกเปิดเผย เขาจะเอาชนะไม่ได้ ก็จะหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของเขา เขาแบ่งแยกเพื่อจะปกครองให้ได้

ทางธรรมนั้นที่จะเข้าถึงพระธรรมกายต้องหยุดกับนิ่งอย่างเดียว ฝ่ายพระพยายามดึงให้หยุดให้นิ่ง ถ้าถูกส่วนเข้าก็จะเข้าถึงสิ่งที่มีอยู่ในตัวต่างๆ ดังกล่าว ถึงดวงธรรม ถึงกายภายใน แล้วก็ถึงพระธรรมกาย

แบ่งแยกและปกครองกันไปอย่างนี้ นี่คือวิธีการของเขา เขาจะเอาสิ่งต่างๆ มาดึงดูดเราให้ไปติดกะโหลกกะลา ให้ไปผลิตเพลีนกันอยู่ตรงนั้น ให้ไปหมกมุ่นกันอยู่ตรงนั้น เรื่องการทำมาหากินอย่างเดียบบ้าง สนุกสนานผลิตเพลีนบ้าง ให้มีปัญหา มีแรงกดดันให้อะไรสารพัด ไปหมกมุ่นกันอยู่ตรงนั้น ใจกระเจิดกระเจิงกันออกไปเลย เพื่อจะให้หลุดจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ระเบิดไปแล้วก็สมหวังเสียด้วย พอเขาระเบิดไปได้ เขาก็ปกครองได้ บังคับได้ เอากิเลสมาใส่ให้ก็ได้ บังคับให้สร้างกรรมก็ได้ แล้วให้มีวิบาก มีผลของกรรม มีอบายภูมิรองรับยาวนาน

ท่องเทียวในอบายภูมิกันหลายรอบที่เดียวกว่าจะหลุดพ้นมาได้ หลุดพ้นมาแล้วก็ทำให้ลืม พอเข้าสู่กรรมมารดาออกมาก็ลืมเลย แล้วมาเรียนรู้กันใหม่ เรียนรู้เรื่องเก่าๆ ไม่มีอะไรใหม่ ซ้ำๆ ซากๆ เมื่อทำพลาดอีกก็ลงไปอีก วนกันอยู่อย่างนี้ และบดบังไม่ให้เราไม่รู้ว่าเราไม่รู้ นี่กว่าเรานี่ฉลาดเสมอ และบดบังว่าแม้รู้แล้วก็ยังไม่ให้รู้ยุติ ให้หยุดนิ่งได้ยาก ให้ไม่เชื่อบ้าง อะไรต่างๆ เหล่านี้หลากหลายทีเดียว

ดังนั้น หยุดอย่างเดียวจึงจะเป็นตัวสำเร็จให้เราเข้าถึง
สิ่งที่มีอยู่ในตัวจริงๆ เข้าถึงพระรัตนตรัย เข้าถึงพุทธรัตนะ
เข้าถึงธรรมรัตนะ เข้าถึงสังฆรัตนะ เข้าถึงได้แล้วก็จะเห็นอะไร
ไปตามความเป็นจริง ไม่ต้องดันเดา ไม่ต้องใช้จินตนาการ
จินตามยปัญญาไม่ต้องใช้แล้ว

ไปใช้ **ภาวนามยปัญญา** ซึ่งเป็นปัญญาระดับที่ลึกกว่า เหนือ
ความนึกคิด เป็นปัญญาที่เกิดจากการเห็นที่เรียกว่า ปัญญาเป็น
เครื่องเห็น เห็นแจ้งแล้วจึงรู้แจ้งเหมือนดังของที่อยู่ในที่มีดมาสู่
กลางแจ้ง ก็เห็นอะไรไปตามความเป็นจริง

เมื่อเห็นอะไรไปตามความเป็นจริงแล้วก็จะทำความเข้าใจให้
ถูกต้องตรงต่อหนทางของพระนิพพาน ตอนนี้พยายามบังคับ
บัญชาไม่ได้แล้ว เพราะใจทุกดวงมุ่งไปทำพระนิพพานให้แจ้ง
มุ่งหยุดอย่างเดียว นิ่งอย่างเดียว

เมื่อถูกส่วนก็เข้าถึงไปตามลำดับกระทั่งถึงกายธรรม แล้ว
จะเข้าถึงบุรุษ ๔ คู่ ๘ บุรุษ คือ

โสดาปัตติมรรค	โสดาปัตติผล
สภิกขาคามิมรรค	สภิกขาคามิผล
อนาคามิมรรค	อนาคามิผล
อรหัตตมรรค	อรหัตตผล

จะเข้าถึงบุรุษ ๔ คู่ ๘ บุรุษ อย่างนี้ในตัว เมื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็ได้ชื่อว่าเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกิทาคามี เป็นพระอนาคามี เป็นพระอรหันต์ เข้าถึงไปอย่างนี้ และจะทำพระนิพพานให้แจ้ง เห็นแจ้งทีเดียว ตั้งแต่นิพพานในตัวของธรรมกายที่เรียกว่า **สอุปาทิเสสนิพพาน** กับนิพพานที่ดับขันธปรินิพพาน ดับขันธทั้ง ๕ แล้ว ที่เรียกว่า **อนุปาทิเสสนิพพาน** ด้วยธรรมกายนี้แหละ

ถ้าไม่เข้าถึงธรรมกายจะไม่ได้รู้เรื่องนิพพานหรอก มีนงๆ งงๆ เข้าใจไปว่านิพพานสูญบ้าง คำว่า **สูญ** ไม่ได้แปลว่า ไม่มีอะไร แปลก ยิ่งสูญยิ่งเยอะ ยิ่งเป็นสูญยิ่งมีอะไรอีกเยอะแยะเมื่อใจว่างๆ แล้วในกลางความว่างนั้น โอ้โฮ ความรู้ทั้งหลายเยอะแยะหมดเลย ยิ่งสูญยิ่งเยอะ ยิ่งมีอะไรให้ศึกษาเหมือนกับเป็นกลางของทุกสิ่งทุกอย่างเลย หลังจากสูญจากกิเลสอาสวะที่มาบดบังแล้ว ยิ่งเห็นอะไรได้แจ่มแจ้ง เหมือนเอาเครื่องปิดน้ำฝนปิดน้ำฝนออกไป เอาผ้าเช็ดให้สะอาด จะเห็นอะไรก็ชัดเจนกว้างขวางเพราะไม่มีอะไรมาบดบัง นี่แปลกทีเดียว

เข้าถึงธรรมกายแล้วถึงจะรู้ ถ้ายังไม่เข้าถึงธรรมกายก็ไม่รู้เรื่องรู้ราว มั่วๆ มีนงๆ ดีไม่ดีเลยพลอยไม่เชื่อว่านรกสวรรค์มีจริงเสียอีก ไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมเสียแล้ว เพราะไม่ไปรู้ไปเห็นไม่รู้เห็นเพราะไม่เข้าถึงธรรมกาย ที่ไม่เข้าถึงธรรมกายเพราะไม่หยุดไม่นิ่ง ที่ไม่หยุดไม่นิ่งก็เพราะมัวฟุ้งซ่านอยู่ ถูกเขาแบ่งแยกและปกครองกันอย่างนี้



บริกรรมนิมิต

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ เรามารวมประชุมกันประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นพลังหมู่ อาศัยพลังใจซึ่งกันและกันมารวมกันเป็นหนึ่ง ให้ตั้งใจหยุดนิ่งกันให้ดีนะลูกนะ

ฝึกไป หยุดนิ่งไป อย่าท้อแท้ อย่าท้อถอย ฝึกไปทุกวัน วันนี้ไม่หยุด พรุ่งนี้ฝึกใหม่ ฝึกกันไปเรื่อยๆ อะไรรจะมาทานความเพียรได้ เราจะล่องทุกข์ได้ เอาชนะทุกข์ได้ ก็เพราะความเพียร เพราะความขยันและทำให้ถูกหลักวิชา

ก่อนที่จะเราสวดมนต์ไหว้พระกันตั้งแต่เบื้องต้น เราคงจำภาพที่ปรากฏบนจอกันได้นะลูกนะ เป็นภาพองค์พระนั่งขัดสมาธิเจริญสมาธิภาวนาอยู่กลางดวงธรรมใสๆ เอาภาพนั้นมาตั้งไว้ในกลางกายฐานที่ ๓ หรือจำง่ายๆ ว่า อยู่ในกลางท้องของเรา จำให้ดี จำได้ชัดเจนแค่ไหนก็เอาแค่นั้นไปก่อน จำได้ตรงไหนก็เอาตรงนั้นไปก่อน

บริกรรมภาวนา

แล้วก็ทำใจให้หยุดให้หนึ่งอย่างสบายๆ จะประคองใจด้วยบริกรรมภาวนาสัมมาอะระหังไปด้วยก็ได้ หรือจะไม่ภาวนาก็ไม่เป็นไร รักษาใจให้หยุดให้หนึ่งๆ อยู่ที่กลางองค์พระ ซึ่งนั่งอยู่ที่กลางดวงธรรมใสๆ ใหญ่เล็กก็แล้วแต่ใจของเราชอบ เอามาน้อมไว้ในกลางกาย มองไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ

ภาพองค์พระกลางดวงนี้จะเป็นภาพที่ทำให้ใจใสจะเป็นภาพที่เอาชนะพญามารได้ พญามารกลัวผู้ที่มีภาพชนิดนี้ องค์พระใสๆ ที่อยู่ในกลางดวงใสๆ และภาพนี้จะทำให้เราเข้าไปสู่ของจริงที่มีอยู่ภายในในภายหลัง เข้าถึงดวงธรรม เข้าถึงกายในกาย และเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว

เมื่อเข้าใจกันอย่างนี้ดีแล้ว ต่อจากนี้ไปรักษาใจให้หยุดนิ่งๆ จำภาพองค์พระในลักษณะที่อปวิ (top view) หรือมองจากด้านบนลงайд้านล่างตั้งแต่ปลายเกตุของท่าน ที่ตั้งอยู่บนจอมกระหม่อมบนพระเศียร ที่ตั้งอยู่บนคอ บนบ่า บนไหล่ บนแขน ฝ่ามือทั้งสอง ลำตัว มองอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นะลูกนะ ไม่ช้าจะสมหวัง ให้ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัววันนี้ทุกๆ คนนะลูกนะ ต่างคนต่างนั่งกันไปเสียบๆ นะ

หลวงพ่อัมมชโย

